

FOR DENGANG

NIDAL MANSOUR

Vækkeuret ringede kl. 05,00, den unge professor stod op og begyndte sin morgenrutine, inden han skulle møde på universitetet på sin første dag. Han startede med lidt gymnastikøvelser, derefter tog han et langt bad og spiste noget morgenmad, og alt dette skulle han nå, inden han skulle møde på arbejde kl. 08,00. Siden der ikke var så langt, fra hvor han bor til arbejde, cyklede han derover. Så skulle han ikke tænke på morgentrafikken eller en bil, der ikke ville starte. Han mødte på sit arbejde ca. 25 minutter før og skulle til at planlægge sin undervisning. Den første time skulle det handle om universet, og han begyndte med at forestille sig, hvordan han skulle starte, og hvad han skulle forklare på den rigtige måde, så han fik de unges opmærksomhed og ikke kedede dem. Han lænede sig tilbage i sin stol med begge hænder foldet bag sit hoved og tænkte. Universet var det mest udforskede i hele menneskehedens historie. Der blev forsket og gisnet om, hvordan jorden var for mange milliarder af år siden. Vi finder en lang række svar i jorden, gennem fossiler. Vi finder små rester af knogler fra skabninger, som vi ikke drømte om levede, sætter alle de små prikker i puslespillet på plads og genskaber ... "BANK, BANK". Jack blev revet ud af sin indre trance, som han havde været fortabt i. Uden opfordring fra hans side åbnede døren sig, og skolens rektor - fru Trisseltoft - kom marcherende ind med sit altid så anstrengte ansigtsudtryk. "Hvad skal jeg stille op med dig? Din ansøgning var så lovende, og du virkede, som om du havde dit hoved det rette sted!" Stadig halvt i trance begyndte hans hjerne langsomt at arbejde som en kold motor på en gammel bil, som havde stået stille alt for længe. "Hvad er klokken?" mumlede han langsomt. Han kendte svaret, for nu var det endelig blevet klart. Han fór op, maste alle papirerne ned i tasken, som var smidt på

gulvet, og stormede ud af det overfyldte kontor. Han hørte fru Trisseltoft råbe bag sig, men da var han allerede langt nede ad gangen. Han åbnede døren til klasselokalet, hvor den overdøvende larm forstummede et øjeblik og derpå fortsatte med lidt mere dæmpet styrke. Jack vidste, hvor vigtigt førstehåndsindtrykket var, og de første mange i rækken var allerede ødelagt. Han stillede sig op til tavlen, rømmede sig lidt, men der skulle et par ekstra kremt til at vække opmærksomheden. Han gik i gang med den vigtige smøre, som han havde planlagt i mange uger ...

Da den første forelæsning i arkæologi var overstået, sank Jack ned på stolen. Han havde været arkæolog i meget lang tid nu, men det var nyt for ham pludselig at skulle dele ud af sin viden. Semesteret på universitet var lige startet, og han havde allerede pakket sit kontor fra gulv til loft med alt fra tegninger, paragraffer og bøger til fossiler og modeller af sit arbejde og store hobby: Juratidens uddøde dyregrupper. Han havde i over et år nu været i gang med at udarbejde en bog omhandlende disse storslåede skabninger. Han rejste sig op fra stolen. Han havde heldigvis ikke flere timer, så han kunne frit tage videre. Han var ikke i tvivl om, hvad han skulle bruge resten af eftermiddagen på. Han gik mod skolens udgang, og den varme eftermiddagsluft slog imod ham som et varmt tæppe. Han følte sig hjemme her på universitet. Her var så mange minder fra dengang, han som studerende selv havde gået her. Men det mest spændende havde allerede dengang været professorens fysiktimer, og Jack havde haft et godt forhold til ham, hvor de snakkede om alt mellem himmel og jord efter de mange besøg i professorens kontor, hvor han hjalp ham med mange af mandens opgaver. Han gik tilbage, ned ad den lille gang, hvor professorens kontor var. På døren hang et skilt med en advarselstrekant. Han bankede langsomt på med fire tydelige slag. Intet skete, så han åbnede døren langsomt. Den ældre professor sad i sin gamle lænestol med ryggen

til, foroverbøjet over en masse papirer med uendeligt mange tal og ligninger anført. Professoren hørte ham omsider og drejede sin stol rundt. Hans ansigt var ved at ældes, han havde fine, dybe rynker, især over panden. Hans hår var halvlangt og gråt. Jack vidste, at han havde arbejdet på universitetet som fysiklærer i over 40 år. Lokalet, som Jack var trådt ind i, var stort, men det så bare mindre ud på grund af alle de ting, der var proppet ind gennem så mange år. Udover at undervise i fysik brugte professoren tid på at eksperimentere og opfinde ting, ingen andre havde fantasi til. "Åh, hej Jack, jeg tænkte nok, du ville komme. Jeg har en lille overraskelse til dig." Professoren smilede bredt. "Men først vil jeg høre om din første time som lærer. Var det en udfordring? Du plejer ellers ikke at lade dig gå på af noget." Jack kiggede rundt i professorens lokale, som nærmest lignede et kontor. Han gad godt bruge en hel dag på at studere alle optegnelserne og bøgerne i lokalet. "Jeg tror ikke, jeg har det rette tag i at undervise og lære fra mig, og fru Trisseltoft er vist heller ikke særligt imponeret." Jack sukkede og sank dybere ned i stolen. Professoren smilede endnu bredere. "Åh, fru Trisseltoft elsker kloge nørder som os, det er derfor jeg har været ansat så længe. Du skal bare vinde hendes tillid. Men nok om det! Jeg har måske noget, der kan muntre dig op." Professoren vendte sig rundt og gik over til et gammelt skab, som nok engang havde været sort, men malingen var krakeleret gennem årenes løb. Han åbnede det og fumlede med noget, Jack ikke kunne se hvad var, derfra hvor han sad. Til sidst vendte professoren sig om. Han havde nu lagt sit ansigt i de velkendte folder, som fortalte, at der var noget på færde. Han kom hen til Jack og lagde en mørk, aflang æske på bordet ved hans ene side. "Åbn den," hviskede professoren, mens han holdt nøje øje med Jacks ansigtstræk. Jack tog æsken. Den var en del tungere, end han havde troet, og på størrelse med en knytnæve. Han åbnede låget og kunne ikke holde et vantros smil tilbage. Men det var først, da han havde taget

genstanden, som lå i æsken, op, at det langsomt gik op for ham. De kunne umuligt være kunstige. De fire lange, gullige klør, der var omtrent så lange som hans hånd, skinnede næsten som krystaller i den dunkle kælderbelysning. Jack var ikke i tvivl om, hvem klørerne engang havde tilhørt - Gigantosaurus, en af Juratidens største kødædende dræbere, og lidt større end den mest berømte, Tyrannosaurus. Jack sad måbende uden at bevæge en muskel. Det var professoren, som brød stilheden. "Jeg tænker nok, du kunne bruge det i din undervisning. Jeg garanterer dig for, at der ikke findes smukkere eksemplarer i hele verden, end dem du sidder med." Jack kom langsomt til sig selv. Stammende spurgte han: "Hvordan i alverden har du fået fat på dem? De er i så god stand, at man skulle tro, du for kort tid siden havde fundet et levende eksemplar og hevet disse ud ad huden på den." Professoren fik nu sit mere indelukkede udtryk og svarede langsomt: "Det skal du ikke bekymre dig om, men jeg kan fortælle dig, at det var ikke så let! Men nu må jeg videre med min forskning. Farvel, Jack." Han vendte ryggen til og begyndte at brede nogle tegninger ud på bordet. Jack vidste godt, at det ikke nyttede noget at stille flere spørgsmål, så han rejste sig op. Lukkede med omhu æsken med de dyrebare klør. Sagde tydeligt tak og gik ud ad døren og lukkede den bag sig. Da Jack kom ud på vejen igen, så han en ung mand med en lang, hvid kittel komme løbende hen ad fortovet. Han stoppede forpustet op og lænede sig op ad det skæve stakit. "Hvordan er han i dag? Jeg håber ikke, han bliver sur over, at jeg kom for sent." Jack rynkede brynene. Det var svært at forstå Rick, der stadig prøvede at få nok luft ned i lungerne igen. "Han virkede, som han plejer, lidt fjern og sådan." Rick skubbede sig væk fra stakittet, som svajede faretruende fra side til side, og snoede sig forbi Jack og åbnede døren. "Det var hyggeligt at snak med dig, hvem du end er. Vi ses senere." Han lukkede døren efter sig. Jack gik videre hen ad gaden i sine egne tanker.

Det var ved at blive mørkt, da han nåede hjem til sin lille lejlighed. Hans tanker kredsede om kløerne, som lå sikkert i deres æske i hans inderlomme, og om professorens hemmelighedsfulde blik. Han gik op ad den smalle trappe og nåede op til den sortmalede dør. Han åbnede ind til sin toværelses lejlighed og fumlede efter stikkontakten for at få gang i noget lys. I samme sekund han trykkede på knappen, kom der en øredøvende eksplosion – eller det var i hvert fald det, Jack syntes det lød som. Inde i hans lille stue var der blevet proppet en alt for stor menneskemængde ind. (I Jacks lejlighed føltes det som en stor flok.) Han undrede sig over, om de overhovedet kunne trække vejret. Det var ikke en eksplosion efter et meteornedslag, men bare hans evigt glade familie. En høj og flot, blond mand kom Jack i møde og slyngede sine arme omkring ham. "Vi synes lige, du skulle opleve noget mere livligt i din hverdag end alle dine døde dinosaur-venner. Tillykke med dit nye arbejde. Så lykkedes det endelig for dig!" Han slog ud med hænderne i retning af den overfyldte stue. Hans bror havde altid været forældrenes drømmesøn, med sit gode udseende og sine umenneskelige sans for tal. Nu var han chef for nationalbanken og havde et stort hus og en flot kone, ja, James havde alt. Hans mor kom gående imod ham. "Nå, Jack, havde du en god undervisningsdag? Nu har du jo både et fint job og snart råd til at flytte i noget større." Hun smilede stolt, noget Jack ikke var så vant til at se, når det omhandlede ham. Hans bror, som havde overhørt samtalen, råbte højt ud i lokalet: "Ja, nu mangler du dig bare en sød pige." Det var et ømtåleligt emne for Jack. Alle, der kendte ham, vidste, at han ikke havde haft et nemt kærlighedsliv. Det eneste svar, han havde som forsvar, var altid: "Det kommer til at blive i en anden verden." Denne gang udløste det en svag latter gennem hele lokalet. Hans far stod lidt længere tilbage i rummet og snakkede med moster Annie. Jack beundrede sin far. Det var først nu, han havde fået lidt succes med sit flyttefirma uden for byen, og den største

grund til dette var simpelthen, at der i dag var så mange ægtepar, der skulle skilles. Men Jack havde aldrig rigtig passet ind i sin fars drømme. At han en dag erkendte, at han ikke var interesseret i at videreføre sin fars flyttefirma. Hans mor havde aldrig dømt ham. Hun havde altid sagt, at man skulle følge sine drømme, og det var da også hende, der havde sørget for, at han var kommet ind på arkæologistudiet, og sørget for, at han ydede alt, hvad han havde i sig. Det blev en sen aften, hvor alle hyggede sig og lykønskede Jack med hans nye arbejde. Den sidste, der gik ud ad døren, var James. "Du skal sgu ikke tage dig af, hvad alle de andre siger, brormand. Du er sgu god nok, som du er, også selv om din samlever er en dinosaur." Jack kunne lugte, at hans bror nok havde set lidt for mange flaskebunde.

Til undervisningen næste dag var Jack mere forberedt. Efter gæsterne var gået aftenen før, havde han brugt flere timer langt forbi midnat på at planlægge næste dags lektion. Han havde opdaget, at han, trods sin store samling af arkæologiske fund, havde en del huller i sin samling. Men hans største glæde var at vise de måbende studerende de flotte kløer, han havde fået af professoren dagen før. Det var netop disse sjældne skatte, som kunne vække opmærksomhed. Han måtte opsøge professoren og høre, om han ikke kunne skaffe ham flere spændende fund. Da klokken ringede, skyndte han sig ned ad de vanlige mørke gange og ned til professoren. Han bankede på som altid, og som altid kom der intet svar. Han åbnede døren og så til sin forbavselse, at lokalet var tomt. Kun et øjeblik spekulerede han over, hvor professoren mon var gået hen, men det blev hurtigt fejlet væk af en indre, barnlig lyst til at gå på oplevelse i det ukendte. Han gik hen til det store arbejdsbord, som altid flød med en bunke rodet papir. Over halvdelen af teksterne var tal og tegninger, som Jack ikke genkendte. Det lignede næsten hieroglyffer. Han fortsatte